

Marci naplója IX. - Eső a házban

Marci naplója IX. - Eső a házban

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [`<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?>` E-mail \(opens in new window\)](#)

Mostanában nagyon sokat esik. Laura és Péter sóhajtoznak, milyen lucskos az idei ősz. Nekem úgy tűnik, nem szeretik az esőt. Én sem. Ha csak szemerkél, még hagyján, a pompás csíkos bundámról leperegnek a vízcseppek, de ha isten igazából elkezd zuhogni, akkor én is bőrig ázom, és azt utálom: fázom tőle. Ráadásul Laura be sem enged a szobába, amíg meg nem szárad a mancsom, azt mondja, összepiszkolom a szőnyeget.

Szóval inkább a házban bóklászom, a kedvencem az ablakmélyedésbe tett párnám, ahonnan jól láthatom a kertet, mégis biztonságban vagyok. Egyik reggel is a fákról lehulló leveleket nézegettem, amikor meghallottam a jellegzetes suhogást, az eső zaját. De nem esett! Legalábbis nem kint. Elindultam a hang irányába, és bementem a fürdőszobának nevezett helyre. Képzeljétek, Péter ott állt az esőben. Ráadásul ernyőt sem tartott maga fölé, hanem csapkodta magát anyaszült meztelenül és még fütyörészett is. Aztán megtekert egy csapot és az eső megszűnt. Elállt, csak a meleg víz párája maradt a levegőben és mindenféle érdekes illata. Péter levette a fogasról a törülközőt, én meg már akartam menekülni hátracsapott fülekkel, mert a frotirral mindig engem szoktak dörögölni, ha bőrig ázom. De nem. Péter magát törölgette és ami a legfurcsább volt: nem utálta a dolgot. Tovább fütyült és mikor meglátott, rámnevetett. Aztán megkérdezte, bemegyek-e a fürdőbe vagy kint maradok, mert be akarja csukni az ajtót, ugyanis fázik.

Hát én inkább kint maradtam, de döbbsen ütem az ajtó előtt, míg Péter ki nem jött fülig illatosan, csak úgy prüsszöltem tőle.

Nagyon elgondolkodtam. Itt a házban lehet esőt csinálni, ráadásul a gazdáim indítják el és ők is zárják el a csapot, ha elégük van a vízből.

Nem is értem, ezt miért nem csinálják kint is. Igaz, ott nem csak egy nagy zuhanyrózsából jön az eső, hanem mindenünnen, fentről, de praktikusnak tünne, ha azt is el lehetne zárni. Egy időre aztán el is felejtettem ezt a dolgot, de egyszer átjött a szomszéd bácsi, és ott

oldalgott a lábánál a kandúrja is, az én macskabarátom. Elhatároztam, neki megmutatom ezt a furcsa helyet, ahol lehet vizet fakasztani, de nem tudom még, hogyan. Feltartott farokkal odavonultam a fürdőszoba ajtajához, a haverom követett is, de sajnos az ajtó zárva volt. Viszont a toalett résnyire mindig nyitva van, mert ott az én almom, az egész család – beleértve persze engem is – oda vonul félre. A szomszéd macsek pedig besétált oda, ügyet sem vetett az én gondosan tisztán tartott almomra, hanem felugrott a WC deszkára. Majd elájultam, hogy nem fél, még belecsúszik a síkos ülőkéről a vízbe. dDe nem!. Kecsesen felugrott a tartály tetejére és képzeljétek: mancsával erőteljesen megnyomta a gombot, ami a tartály közepén volt, és tudjátok mi történt? Hatalmas robajjal nagy adag víz zúdult a ki a tartályból, bele a klotyóba. Hát ez nagyon tetszett. Szóval a szomszéd is tudja, hogyan kell vizet fakasztani! Nem lennék ilyen félénk cica, megpróbálnám magam is.

Egyre jobban izgatott ez a házi eső. A toalettől kissé tartok, de a fürdőszobába gyakran besomfordáltam. Rájöttem hamar, a csapot kell tekerni ahhoz, hogy jöjjön a víz, aztán megint tekerni, hogy ne jöjjön. A gazdáim persze a tenyerükkel szembefordítható hüvelykujjukkal ezt könnyedén csinálják, de elhatároztam, egyszer én is megpróbálom. Megfigyeltem, hogy a mosdónál, ahol nem eső esik, hanem sugárban jön a víz, nem tekerős csap van, hanem egy kart kell elfordítani. Addig tologattam a mancsommal ezt a kart, míg egyszer csak végre nekem is megindult egy finom vízsugár. Hát ezzel remekül lehet játszani. Ahogy a vízsugár odaér a lefolyóhoz, a víz körbeszalad, mielőtt eltűnik. Én meg a megpróbálom elkapni a buborékokat, mielőtt örökre eltűnnek a szemem előtt. Pompás szórakozás!

Hallom ám, Laura szemrehányást tesz Péternek, amiért nyitva hagyta a csapot a fürdőszobában. Laura nagyon aggódik a természet értékeiért, állandóan az unokáira hagyott bolygóról mesél, pedig még kisbabája sincs, csak engem babusgat. Péter pedig határozottan tiltakozik, ő egészen biztosan elzárta a vizet. Én meg csak mosolyogtam a bajsom alatt.

De mikor már harmadszorra zördült össze Laura és Péter a vízcsapon, elkezdtek rám gyanakodni. Igyekeztem nagyon-nagyon ártatlan pofát vágni. Kinéztem az ablakon, mintha az üvegen zümmögő dongó teljesen lekötné minden figyelmemet.

De lebuktam. Ez a ravasz Péter elég türelmes volt ahhoz, hogy meglessen. Azt hittem, tévét néznek este, én meg mentem buborékok vadászni a mosdóhoz. De sajnos rajtakaptak. Annyir elmélyültem a víz kergetésben, hogy észre sem vettem, mosolyogva néznek már egy ideje. Alapjában véve nem is volt nagy balhé. Laura megdöögönyözött, vizi macskának nevezett és Péter azt mondta, biztos Japánból származom. Ugyanis ott élnek halászó macskák. De azoknak nincs farkuk, csak apró csonk a fenekük végén. Hát ezt én kikérem magamnak! Az én pompás csíkos farkam a bizonyíték, hogy nem vagyok sem japán, sem halászó. Csak szeretek játszani! És képzeljétek: bár Laura mindig gondosan zárja a fürdőszoba ajtaját, hogy ne tudjam a csapot nyitogatni, néha azért nyitva hagyja nekem. Hogy ne unatkozzak. Én pedig pofozom a vízsugarat, kapkodok a buborékok után, és elégedett vagyok az élettél.

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL:

<https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-ix-eso-a-hazban>